

fra Tscherning under den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger (Sp. 2852), som Mindretallet har sigtet til. Naar jeg mener at det er dette, som Mindretallet har sigtet til, er det begrundet i, at det Par Ord, Mindretallet har ladet aftrykke i Betænkningen, svare ordret til de Sætninger, som findes i denne Udtalelse. Men dersom man efterlæser Udtalelsen, vil man finde, at Tscherning der aldeles ikke taler om provisoriske Finantslove, men kun om foreløbige Love i Almindelighed. Og naar Mindretallet har beraabt sig paa denne Udtalelse, er det saa meget mere uberettiget, som det, Mindretallet og Regjeringspartiet her i Thinget vil forsvare, aldeles ikke kan forsvares ved denne Tschernings Udtalelse. Hans Udtalelse lyder saaledes: „Det er deri, at Ministeransvarligheden bestaar; den bestaar i, at da man er nødt til at overlade Ministeriet den Myndighed at kunne give provisoriske Love, saa skal det igjort have den fulde Ansvarlighed for, at disse ere af en saadan Bestaafenhed, at de vinde Majoritet for sig i Folket.“ Jeg siger, at naar man fra Regjeringspartiets Side har villet paaberaabe sig Tscherning til Forsvar for den nuværende Regjerings provisoriske Lovgivning, da er dette, som ærede Medlemmer let ville se, aldeles utilstedeligt. Thi de Betingelser, som Tscherning satte for en provisorisk Lovgivning overhovedet, ere ikke til Stede. Tscherning forlangte, at Ministeriet skulde have Ansvarlighed for, at de Love, det udstedte som foreløbige, skulde kunne vinde Majoritet i Folket, men at disse Betingelser nu ere til Stede, er jeg sikker paa, at Ingen vil paastaa her i Thinget. Hvad derimod provisoriske Finantslove angaar, omtalte Tscherning aldeles ikke disse i det Foredrag, jeg her sigter til. Men han har, som jeg har omtalt under den tidligere Forhandling, paa andre Steder bestemt taget Afstand fra provisoriske Finantslove. Hvis Noget ydermere skulde være i Tvivl om, hvorledes Tschernings Standpunkt var, vil jeg henvise til en Række af Artikler, som han i 1873 skrev i „Nørrejylland Tidende“, og særlig henvise til Nr. 69 af dette Blad. Der udtalte Tscherning sig saaledes: „Af det alt forud Sagte vil det ses, at jeg anser kun een Art Finantslove for berettigede, nemlig de endelige, dem, der blive til i Overensstemmelse med § 48, som først ere stadfæstede af Kongen efter at være vedtagne af Rigsdagen.“ Jeg anser de foreløbige Finantslove som uomtvistelig grundlovsfridige“. Og til yderligere Belysning af sit Standpunkt fører han siden til, at den Embedsmand, som opkræver Skat efter en foreløbig Finantslov, der ikke bliver gjort endelig, kommer til at

svare personlig for de Penge; han har opkrævet, og at Døren betragtes som den, der ikke har betalt. Jeg anfører dette, for at vi for Fremtiden her i Salen kunne blive fri for at høre Tscherning paaberaabt som Forsvarer af provisoriske Finantslove. Jeg er overbevist om, at Mindretallets Ordfører ikke har været bekendt med disse Udtalelser, og forsaavidt han har læst Rigsdagstidenden, hvor Tscherning har udtalt sig, har han ikke læst de Steder, hvor Tscherning bestemte udtaler sig imod provisoriske Finantslove. Jeg har derfor den gode Tro til Mindretallet, at det fremtidig ikke vil beraabe sig paa Tscherning, naar det vil forsvare provisoriske Finantslove.

J høi Grad forbauset har jeg været over en Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem fra Thisted (Sagd), der paaberaabte sig en Udtalelse af Christopher Hage her i Thinget, som faldt den 16de Oktober 1885, og som staar at læse i Folkethingets Forhandlinger, Spalte 153—54. Det nævnte ærede tidligere Medlem af dette Thing udtalte sig da om provisoriske Finantslove og om sin Stilling til Finantsloven i det Hele. Medlemmet fra Thisted paaberaabte sig denne Udtalelse som et Vidnesbyrd om, at den Mand vilde negte Folkethinget Ret til at negte Finantsloven. Dette er saameget mere forbaufende, som det Foredrag, Christopher Hage den Dag holdt, gik ud paa at motivere den Afstemning, som forestod, og ved hvilken han stemte for Finantslovens Negtelse. At man ud af et saadant Foredrag, som jeg tænker mig, at det ærede Medlem fra Thisted dog maa have hørt eller i alt Fald havt Leilighed til at læse, kan udrybe enkelte Sætninger for at faae det Modfatte ud af, hvad Taleren mente, finder jeg i og for sig i høieste Grad forbaufende og ikke tilstedeligt i en parlamentarisk Forsamling. Det er Noget, man i det Allerhøieste kan tænke sig foregaa f. Ex. i en konservativ Klub, hvor man gjør Regning paa, at der svæver en lykkelig Uvidenhed over Forsamlingen. Men det burde ikke kunne finde Sted her paa den danske Rigsdag. Jeg skal af den Udtalelse, som der er henvist til, med Formandens Tilladelse blot oplæse nogle ganske enkelte Linier. Christopher Hage udtalte sig saaledes: „Det er rigtigt, at der er en forfatningsmæssig Pligt for Parlamentet til at votere en Finantslov — men vel at mærke under een Forudsætning: At der overhovedet eksisterer en Forfatning. Der er en forfatningsmæssig Pligt for Parlamentet til at give de fornødne Bevillinger — under een Forudsætning: At Parlamentet har Bevillingsret. Men et Parlament, hvis